Дитячі різдвяні сценки на одну дію

ДІЙОВІ ОСОБИ:

Марко — хлопець 10 год, син поміщика Маньківського.

С а н ь к о — Марків брат у первих, сирота, гімназист першого класу. Живе в домі свого дядька Маньківського. Приїхав з Києва до дядька на святки. В гімназичному мундирі.

Олеся, Келя — Маркові сестри, менші од його.

Амалія Карлівна — гувернантка коло дітей, немолода панна, німкеня.

Марина — баба, наймичка, служить за птичницю в пана Маньківського.

Микитка — онук баби Марини; літом стереже панські курчата та пасе індики; взимку часто ходить в гості до баби Марини. Часто грається з папськими дітьми в садку, пасучи індики.

Дія діється на селі, в домі пана Маньківського, на різдвяні святки, як Маньківський і його жінка поїхали в гості до сусіда в друге село.

ВИХІД 1

На сцені дитяча спальня. Коло стіни двоє ліжок. Посередині стіл і стільці. Одні двері на праву руку в покої, другі двері на ліву руку в пекарню.

А мал і я (сидить коло стола). От пани поїхали в гості. Мабуть, там їм весело, а я сиджу з дітьми та світом нуджу. (Позіхає). Господи! Яка нудьга в цім селі! Ще до вечора далеко. Піду я до сахарні до директора та одві-даю його. Може, застану його дочок вдома, то хоч побалакаю. А може, й син директорський, Фріц, дома. Ой, що то за красунь! Ой! (Важко зітхає, пускає очі під лоб, встає, йде до дверей і гукає). Бабо! Бабо Марино! А йдіть лишень сюди!

ВИХІД 2

Амалія й баба Марина.

Марина (входить). Чи то ви мене кликали, чи то мені так вчулось? Може, це, думаю, вітер гуде. А наші наймички пішли гулять. Пішла б і я, та нема на кого пекарні покинуть.

Амалія. Я оце надумалась піти до фабрики до директора. Посидьте, бабо, з дітьми або наглядайте, щоб часом не наробили якого шелесту без мене. Та добре кмітьте за ними, щоб часом не нашурубурили тут. Може, забіжу ще й до попаді. Я не довго гаятимусь: швидко й вернусь на чай. Та не забудьте надвечір наставить самовар.

Марина. То йдіть, а я сидітиму в хаті. Все одно старій бабі сидіть чи вдома, чи деінде.

Амалія (гукає). Келю! Олесю! Ходіть лиш сюди! (Келя й Олеся вбігають в кімнату).

ВИХІД з

Амалія, Марина, Келя й Олеся.

К е л я (до А малії). Ви нас кликали?

Амалія. Кликала. Посидьте тут з бабою, а я побіжу на часок до директора та до попаді та й швидко вернусь.

Олеся. До Гольца? І я піду з вами. Там в Емільки такі гарні ляльки.

Келя. Кращі за наші. І я піду. Візьміть і мене, візь-міть-бо!

Олеся. І мене, і мене! Візьміть, візьміть! (Підскакує й хапає Амалію за руку).

Амалія. Тепер не візьму вас. Нема мами, а без мами я сама не можу цього зробить; не візьму вас з собою. Нехай іншим разом. Ну, прощайте, діти, та не пустуйте! Чуєте? Баба мені все дочиста розкаже, як будете пустувать. А паничі де? І досі скобзаються на ставку?

Олеся. Скобзаються.

Амалія. Я на часок. Ну, прощайте. (Цілує Олесю й Келю й виходе).

ВИХІД 4

Марина, Келя, Олеся.

Марина. Піду та візьму своє шитво. Ще до вечора далеко: ще не гріх шить. А ви тим часом посидьте самі та не пустуйте. От і паничі незабаром з кобзалки вернуться. (Виходе в пекарню).

ВИХІД 5

Келя, Олеся, Марко й Санько.

Марко й Санько вбігають прожогом в кімнату в пальтах, з лижами в руках. Роздягаються.

Марко. Ото руки померзли! Зовсім пограбли. Стали неначе дерев'яні. (Дме на пальці).

Санько. Ой, змерз! В ноги зашпари зайшли. (Стрибає по кімнаті й дмухає на пальці).

Олеся (жалібно). Самі ходили скобзаться, а нас і не взяли. Бач, які добрі!

Санько. Бач, які! (Перекривляє). Погрію я коло те-

бе руки. (Хапає Олесю за щоки холодними одублими руками).

Олеся. Ой-ой! (Сміється й кричить). Які холодні! Як у жаби! Ой, одчепись од мене! Не зачіпай мене! (Тікає. Санько доганяє її й знов тулить руки до її щік).

Марко (хапає Келю за щоки обома руками). А ну й я погрію коло тебе руки!

К е л я. Хіба я груба, щоб ти коло мене руки грів? Геть, жабо, одчепись; ух! Холодний, як жаба. (Б'є Марка по руках і втікає в куток).

Олеся. Вам то й на скобзалці можна скобзаться, а нас то й не пускають.

Марко. Бо ви панни, а ми паничі. Паннам не можна скобзаться на ставку. (З повагою, мов дорослий).

К е л я. А я щось знаю, та вам не скажу.

Марко. Що таке? Скажи-бо, скажи! Може, мама нам готує новий подарунок на новий рік?

К е л я. Знаю, та не скажу. Щось таке гарне...

Санько. Вона все дражниться. Як не скажеш, то й не треба. Нам не цікаво знати.

К е л я. Еге. Не цікаво. Амалії нема дома. Амалія пішла в гості до директора.

Марко й Санько. Ото новинка! Хіба нам її страшно?

Санько. То ви тільки боїтесь її, аж труситесь. (Удає переляканого: витріщає очі й труситься, ніби з переляку). А ми її й трошки не боїмось, і вухом не ведемо! Ми вже великі, а ви ще малі. (З повагою).

ВИХІД 6

Ті ж самі й баба Марина.

Марина входить з шиттям в руках і сідає коло стола на стільці. Шиє. Діти стають коло стола.

К е л я. Бабо! Чого в вас полотно в руках труситься, як ви шиєте?

Марина. Бо я вже стара. От у вас, молоденьких, то руки не трусяться; а як і ви доживете до моїх літ, то і в вас руки, може, так само труситимуться.

Олеся. Заколядуйте нам, бабо, колядки.

К е л я. Заколядуйте-бо!

Марина. Колядувала колись, як була .молода, а тепер я вже стара стала, не втну.

К е л я. То що, що ви старі? Хіба старі не колядують? Заколядуйте-бо, заколядуйте.

М а р и н а. Я вже й колядок позабувала. Якої ж вам? Олеся. Та будлі-якої; якої вмієте. Марина. Хіба оцеї. (Співає).

Ой на Ордані тихо вода стояла,

Там матір божа сина свого купала.

А скупавши, у шовкові сповила,

А сповивши, у ясельця вложила.

Над ясельцями сірі воли стояли;

Над божим дитям своїм духом дихали.

От і голосом не виведу. Був голосочок, та позички з'їли. А колись я, господи, як співала. В мене колись був такий силенний голос, що я вас і поглушила б.

К е л я. Заколядуйте, бабо, ще якої іншої колядки. Я, господи, як люблю колядки.

Марина. Ой, втомилась я вже, неначе якусь роботу робила. (Кашляє). Знайдіть собі яку іншу забавку.

Олеся. Яку ж забавку ми найдемо? Мені ляльки так обридли, що я не хочу на їх і дивиться. Коли б тато накупили яких ще інших.

Марина. То танцюйте, коли вас нудьга бере, а роботи ніякої нема.

Олеся. То потанцюйте нам, бабо! (Усі сміються).

Марина (сміється). Ото заходилась би вибивати тропака на старості літ! Сказали б люде, що я п'яна або здуріла. От повбирайтесь у ті паперові убори та в оті шапки чудернацькі, гостроверхі, що вбирались, як недавнечко ото світили свічечки на сосонці, та й пострибайте трохи. Кому ж і стрибать, як не вам? У вас ніжки молоденькі та тоненькі. Гоп-чук-чуки-чуки! Гоп-чук! А нуте! Гоп-чук-чуки-чуки! (Марко виходить у другу кімнату й виносить плащі та шапочки з червоного, жовтого та зеленого паперу. Усі діти вбираються, стрибають та бігають по кімнаті й кругом стола).

Марина (приспівує). Гоп-чук-чуки-чуки! Та купила черевики! Ой, як гарно! Ще й пір'я на шапочках. (Наскакавшись, скидають убрання й кладуть на столі, а Санько в той час одводить Марка набік і каже до його нишком).

Санько. А налякаймо бабу!

Марко. Чим же ми ЇЇ налякаємо?

Санько. Ав нас є машкара... Знаєш, що ми потаєнці зробили та лякали Келю та Олесю. Піду я та візьму маску, надіну та закутаюсь в мамину чорну хустку... гм... (Підморгує до Марка).

Марко. Йди, а я буду заговорювать з бабою. (Сань-ко крадькома виходе у другу кімнату).

ВИХІД 7

Ті ж самі без Санька.

Марко. Бабо! Кажіть нам якої казки. Марина. Я вже й казок позабувала. Зовсім я стара стала.

Келя й Олеся. Кажіть-бо, кажіть.

Марина. Оце горенько мені з вами: співай і кажи казки. Ну, слухайте: була колись собі жаба та мокла в ставку. Мокне-мокне та скік на колоду! Сохне-сохне та скік у воду...

Олеся. Та що ж далі? Усе мокне та сохне, та що ж далі? Хе, погана. Кажіть другої. (Тим часом Сонько тихенько вертається й держить за спиною мошкару з паперу з сивою бородою з кожушини та чорну хустину. Він крадькома підлазить під стіл).

Марина. Ну, слухайте ще другої: був собі дід та баба; в баби була дочка од першого чоловіка, а в діда була дочка од першої жінки. Цебто дочки їх були зведенючки. Баба любила свою дочку, а дідової не любила та все посилала її в поле пасти кози та корову. Тільки було дідова дочка прижене додому кози та корову, дід взувається в червоні чоботи, виходе за ворота та й питає в кіз: "Кізочки ви мої любі та милі, чи їли ви, чи пили?" А баба намовила й кіз, щоб вони брехали. От кози й кажуть: "Ні, дідусю! Ми не їли й не пили: бігли через лісочок, вхопили кленовий листочок; бігли через гребельку, вхопили води крапельку,— тільки ми пили й їли". (В той час Санько, напнувшись під столом хусткою й надівши машкару, помаленьку висовує з-під стола голову якраз проти баби).

Санько (старечим голосом). Кізочки ви мої любі та милі! Чи їли ви, чи пили? (Висовує голову ще більше). Кізочки ви мої любі та милі! (Висовується й раптом стає на стільці). Чи їли ви, чи пили?

Марина (схоплюється з стільця й оступається. Келя й Олеся біжать і ховаються позад баби). Ой боже мій! Дух святий при нас і при хаті!

Келя й Олеся (позад баби). Ой-ой-ой! Як страшно!

Марина. Що це за мара? (Санько й Марко регочуться). Чи це панич? Ой боже мій! Як же цей панич мене злякав! Чи то спосіб вам таке витворять? От полякали й панночок. Потривайте! Розкажу я гувернантці!

Санько (зскакує з стільця й ганяється за Келею та Олесею. Вони пищать і тікають).

Келя. А я тебе, діду, не боюсь! (Обертається й хапає Санька за бороду. Мошкара спадає з лиця. Санько й Марко регочуться).

Марко. А що, бабо, чи дуже злякались? Га?

Санько. Так злякались, що трохи не вмерли з ляку. (Сміється). Я вчора ввечері й Амалію Карлівну злякав: аж жахнулась і кинулась з жаху, трохи з стільця не бебехнула.

Марина. Ну-ну, паничу! Жартуйте, та й міру знайте. А хто пак видав убиратьсяся за нечисту силу, та ще й при дітях, нехай нас господь заступить і сохранить.

Санько. Хіба ж я за нечисту силу перебрався? Я перебрався за діда-пасічника Онопрія, того, що ви з ним недавно горілку пили в опрічній, надвірній хаті.

Марина. Іще що вигадайте! Коли ж я з ним горілку пила? (Знов сідає й шиє).

Санько. А позавчора! Хіба я не бачив? Отак по повній кидали в рот. (Показує). А дід Онопрій все розказує: "Які тепер парубки? От за наших часів були парубки, так парубки! Було повбираємось у неділю в сині жупани та йдемо вулицею та як гукнемо! (Гукає). То всі дівчата аж в вікна виглядають. А на різдво було як поберемо корогви та підемо в процесії кругом церкви (піднімає руки вгору й показує)у то, не сказати

б, як ті гвар-діянці". (Ходить, піднявши руки вгору, передражнюючи діда).

Марко (йде рядом з Саньком, піднявши руки его-ру). Як ті гвардіянці!

Марина (тихо). Так воно й було; так дійсно казав дід. Ну од тих дітей, як од бога, нігде не сховаєшся ні з словом, ні з чаркою й пляшкою.

Санько (передражнює діда). А тепер які парубки? Хлоп'ята, а не парубки: йде, то й при землі не знать. (Присідає й ходить по кімнаті, згорбившись).

Марко (рядом з Саньком і собі присідає, згорблюетъся й ходить навприсідки по кімнаті). Тюп-тюп! Йде, то й при землі не знать.

Марина. Де ж це ви все бачили?

Санько. Я в опрічній хаті саме тоді був та й бачив. А ви кажете до діда: "От я так знаю, де яка курка й на сідалі сидить і які яйця котра курка несе".

Марина. Я цього вже не казала. Вибачайте, паничу! Адже ж усі яйця білі. Хто вгадає, котра курка яке яйце знесла?

К е л я. А ви, бабо! Ви все вгадаєте.

Марина (сміється). Ой господи! З вами тільки гріха наберешся. (Позіхає). От і спати мені схотілось. Так би оце простяглась на подушках та й захропла.

Олеся. Заколядуйте нам ще якої колядки.

Марина. От до мене прибіжить унук, то й загадайте йому колядувать. Цей колядуватиме хоч і до вечора. (Встає й виходе до пекарні. Потім заглядає в двері. Обертається до дітей). От і Микитка прийшов. Ходи сюди, Микитко. Заколядуй лишень паннам та паничам, а я на часинку ляжу та одпочину й задрімаю.

ВИХІД 8

Санько, Марко, Келя, Олеся й Микитка.

Микитка (входе й стає коло порога. На йому жупанок і чоботи). Добривечір! З празником, будьте здорові!

Санько. Спасибі! Будь і ти здоров! А що? Прийшов курчата стерегти?

Микитка. Хіба курчата пасуться на снігу?

Келя й Олеся. Микитко! Заколядуй нам!

Микитка. Коли хочете, то й заколядую. Благословіть Христа славить!

Санько. Та колядуй же! Боже тобі благослови!

Микитка (колядує трохи ніби всмішки).

Колядуй, баране! Не вмію, пане.

Ой дай боже! Тікай, баране. Нікуди, пане.

Ой дай боже! Вікном, баране! Коли роги, пане.

Ой дай боже! А в пана, пана Собака п'яна.

Ой дай боже! Лежить на ліжку, Задрала ніжку.

Ой дай боже! Лежить на санях В червоних штанях!

Ой дай боже!

К е л я. Егеl Це погана колядка. Олеся. Погана, Микитко, колядуй кращої. Санько. Що ти нам колядуєш дитячої колядки? Микитка (з повагою). Бо ви діти, то я вам і колядую дитячої.

Санько (надувся й ходе по кімнаті, бадьориться). Які ж ми діти? Ми вже не діти.

Микитка. А хто ж ви такі, коли не діти?

Санько. Ми паничі, а не діти.

Микитка. То я заспіваю вам і іншої. (Співає).

Ой як бувало спрежде діяно.

Славен єси, Славен єси, наш милий боже,

На небеси. Ой як жидова Христа мучила. Всякеє древо за нігті гнала.

(За Микиткою усі приспівують).

Славен єси.

Микитка (сам).

Славен єси, наш милий боже.

(Усі приспівують).

Славен єси і т. д.

Микитка. Всякеє древо за нігті не йшло. Усі.

Славен єси і т. д.

Проклята ивка за нігті пішла,

Славен єси і т. д. За нігті пішла, крівцю спустила.

Славен єси і т. д.

А з тії крівці та стали ріки. Славен єси і т. д.

Микитка. Ну, тепер давайте дохід, чи що!

Санько (сміється). А якого ти доходу хочеш? Чи грошей, чи медяників, чи маковників, чи книшів, чи ковбас?

Микитка. Передніше давайте грошей, а потім "давайте ковбасу, бо хату рознесу: давайте книш, бо пущу в хату миш".

Санько. Ну, добре. На тобі грошей. Наставляй кишеню. (Микита наставляє кишеню. Санько ніби виймає з своєї кишені гроші й кидає в Микитчину кишеню. Марко робить те ж саме).

Келя й Олеся. І я дам грошей, і я дам грошей! (Ловлять руками на повітрі й удають, що кидають в Микитчину кишеню гроші).

Микитка. Годі! Вже повна кишеня. Кидайте ще в другу. (Наставляє другу кишеню. Діти ніби кидають гроші в другу кишеню).

Микитка. От насипали грошей! І додому не донесу; аж важко ступать. (Важко ступає).

Санько. Що ти купиш за ті гроші?

Микитка. Куплю пару бичків, а бички виростуть, то матиму пару волів.

Келя. На тобі ще медяників. (Бере папір, дере на шматочки й несе до Микитки). Наставляй припіл.

Микитка (наставляє полу). То давайте медяників! Та насипайте повний припіл.

Олеся (й собі дере папір і кидає в припіл Микитці). На тобі ще й маковників.

Санько (зібгав лист паперу й кидає в припіл Микитці). А от тобі й книші.

Микитка (приступає ближче до стола). А покажіть лиш, панно (до Келі), ті кукли, що ви ними грались в садку, як я індичата пас.

Келя. Добре! (Виходе у другу кімнату й виносе усякі ляльки й цяцьки, одну качку, москаликів). А що, гарні? А котра найкраща?

Микитка. Оці москалики!

Келя. А оця качка вміє й кахкать, мов жива. (Бере качку й надавлює, качка пищить).

Микитка (сміється). Ото диво! Чи вона жива, чи так зроблена? (Кидає качку на стіл).

Марко. Ото дурний! Де ж таки жива? Ти ж бачиш, що вона зроблена. (Кидає качку на стіл).

Микитка. І як воно в гаспида так зроблено? Не живе, а пищить. Може, там всередині сидить жабеня, то воно й квакає. Ото хтось вигадав штуку!

Санько. Яке там жабеня? Якби там сиділо жабеня, то вже давно б здохло, не ївши. Там нема нічого.

Микитка. А коли нема нічого, то що ж воно там квакає?

Марко. А справді, що ж воно там квакає, коли всередині нема нічого? Щось там та повинно буть.

Келя. Авжеж щось є, та ми не знаємо. І Амалія Карлівна не знає. Я в неї питала. А тато казав, що то пищить воздух. Але яке ж те повітря? Щось воно там та є!

Марко. А потрощім молотком качку та й побачимо той воздух.

Микитка. Може, там нечиста сила сидить та пищить.

Санько. Тю-тю на тебе! Яка там нечиста сила? Хіба нечисту силу продавали б у Києві в крамницях?

Микитка. А хто його знає? А може, де й її продають на вагу.

Марко (бере молотка й розбиває цяцьку). Ось зараз побачимо, який той воздух, що вміє пищать.

Келя. Ой, я боюсь! А як там справді сидить жабеня та й вискочить на нас.

Олеся. Ой, страшно! (Тікає од стола в куток).

Марко (розбив качку, роздер підставку й показує).

Усі. Нема нічого! (Олеся прибігає й дивиться). Нема нічого!

Микитка. А може, воно пищить в голові або в горлянці.

Марко (роздирає качку). Нема нічого ні в шийці, ні в головці. (Кидає шматки додолу).

Санько. А нумо, Микитко, грать в ведмедя та в цигана, як ми літом грали в садку.

Микитка. Ну, але... як часом губернантка... буде мене бить.

Санько. Гувернантки нема дома. Пішла до директора.

Келя. Пішла до директора та до попаді. Микитка. Може, ви мене дурите. Може, вона в отій

кімнаті сидить десь та притаїлась, щоб дать мені доброї прочуханки.

Санько. Та пішла ж, кажу тобі! Як хочеш, піди та заглянь у ту кімнату.

Микитка. Я й пана не боюся так, як губернантки. Раз, як я стеріг курчата та заснув під кущем, а шуліка вхопила курча, губернантка нагодилась в садок та як ухопила мене сонного за чуприну, то трохи чуприни не вискубла.

Келя й Олеся. Кажемо ж тобі, що гувернантки нема дома.

Микитка. А в пекарні бабуня. Бабуня битимуть за те, що я пустую.

Марко (заглядає через двері в пекарню). Баба спить, ще й кожухом вкрилась з головою.

Микитка. Як бабуня сплять, то хоч і граймо в ведмедя та цигана. А хто ж буде за ведмедя?

Санько й Марко. Ти! А хто ж більше?

Микитка. А коли я буду за ведмедя, то ви, паничу Саньку, будьте за цигана.

Санько. Добре. А ти, Марку, надівай машкару та бери в руки дві лінійки так клацай ними: будеш за козу.

Микитка. Потривайте ж, я надіну шкуру. (Виходе в пекарню, виносить свій кожушок, вивертає рукави й надіває. Усі сміються). Але ж у мене руки голі. Хіба ведмідь з руками?

Марко. Потривай! Ось я піду в пекарню та принесу кучерові рукавиці і картуз. (Виходить в пекарню. Вертається з рукавицями й шапкою).

Микитка (надіває рукавиці й шапку). От теперечки я вже й ведмідь. (До Санька). Паничу, тепер ви вбирайтесь за цигана.

Санько (надіває старий батьків сіртук і капелюш). От я вже й циган.

Микитка. Циган, та не зовсім: циган з вусами, а де ж ваші вуса?

Санько. Буду за цигана й без вусів.

Микитка. Який же ви циган без вусів? А коли ви не циган, то я не ведмідь. (Скидає рукавиці й шапку).

Марко. Давай, я тобі намалюю вуси вугликом. (Іде до груби, одчиняє дверці, бере вуглик і намазує Санькові ьуса й борідку. Микитка надіває рукавиці й шапку. Марко

надіває машкару, бере в руки дві лінійки, піднімає над головою й клацає та ляскає ними).

Санько (до Микитки). Чи й ломаку дать тобі в лапи?

Микитка. Атож!

Санько (бере довгу лінійку в руки й хоче подать Микитці). На, лови, ведмедику!

Микитка. Еге! Це не ломака. Я знаю, що це таке. Я цього боюсь.

Марко. Та це те, що ним школярі в школі папір лі-ніють карандашем. Отак прикладуть до паперу та й лініють.

Микитка. Піддуріть кого іншого, а не мене. Це та мантачка, що нею в школі вчитель б'є школярів. Цього я не хочу. Ще як вперіщите мене по шкурі.

Марко (достає з кутка паличку й подає Санькові). Оце вже не страшне.

Санько. Ну, лови! (Микитка ловить паличку й спирається на неї. Санько накидає йому на шию мотузка й бере в руки кінець).

Микитка. Чи вже гарчать та кусати?

Санько. Вже гарчи.

Микитка. Чи кусать так, щоб аж пір'я летіло, чи так тільки трошечки?

Санько. Авжеж кусай так, щоб аж дрантя летіло. Ну, потанцюй, ведмедику. (Смикає за мотузок. Микитка починає ревти й гарчать, борсається, тріпає головою, перекидає один стілець, потім другий, стає рачки на ноги й на руки й починає лазить по горниці. Двері раптом одчиняються, і на порозі з'являється Амалія. Микитка гарчить і кидається їй під ноги).

ВИХІД 9

Ті самі й Амалія Карлівна.

Амалія (перелякана, оступається набік). Ох, Jesus Maria! Ach, mein lieber Gott! Was ist das? Чи це собак, чи свин у хаті? (Микитка підводиться й стає на ноги. Амалія скидає з його шапку). Це Микитка! А ти чого тут дуріеш? (Хоче вхопить його за чуприну. Микитка випручується, тікає в пекарню й кричить).

Микитка. Ой-ой-ой-ой!..

ВИХІД 10 Ті ж самі, без Микитки, й Марина.

Марина (входить, протирає сонні очі, стає на порозі. Микитка біжить проз неї). Ой господи! Що воно таке? Я ж кажу, що отой панич Санько завів у хаті нечисту силу. (Діти стоять ні в сих ні в тих).

Амалія. Та то, бабо, побіг ваш Микитка. Він тут дурів та пустував з паничами.

Марина. Микитка? Ну, Микитко! Начувайся ж тепер. Я ж тебе обчустрю деркачем. То це він усьому давав привід? і

Марко. Ні, бабо! То ми давали привід. Ми підмовили Микитку грать в ведмедя. Микитки не бийте, бо він не винен. %1.

Амалія. А це що? (Обертається до Санька й Марка).

Олеся (показуючи на Санька). Це циган. (Показуючи на Марка). А це коза. А ведмідь вже утік у ліс.

Амалія. Гарні, гарні! Дуріли без мене, от і попались! А тепер я все дочиста розкажу таткові й мамі. Пустувать можна, але дуріти зовсім вам не личить.

Келя й Олеся. Не кажіть, Амаліє Карлівно! Не кажіть-бо! Ми вже ніколи не будемо пустувать!

Амалія. А це що? (Достає з долу потрощену на шматки качку).

Олеся. То нам заманулось подивиться, що там всередині пищить та квакає.

Амалія. Пустувать можна, але треба й міру знати. Потривайте! Розкажу ж я директорові, що ви його гостинець молотком розміжчили, на дріб'язки побили. От він і не буде більше дарувать вам цяцьок.

Марко. Не кажіть-бо, не кажіть!

Амалія. Ну, на цей раз не скажу, але більше не пустуйте, бо тоді вже я всім розкажу за вас та за ваші вигадки.

Завіса.